

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΤΑΜΑΣΟΥ ΚΑΙ ΟΡΕΙΝΗΣ

ΤΜΗΜΑ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ Β΄ ΛΟΥΚΑ (Λουκ. στ΄ 31-36)

2 Οκτωβρίου 2016

Τό νά αγαπά κανείς, αγαπητοί αδελφοί, αυτούς πού τόν ευεργετούν καί τον αγαπούν είναι φυσικό. Το να μισεί, όμως, αυτούς που τον ευεργετούν είναι αφύσικο, αφού και τα ζώα, ακόμα, αγαπούν τους ευεργέτες τους. Το να αγαπά όμως αυτούς που τον εχθρεύονται, τον συκοφαντούν, του κάνουν μεγάλο κακό, είναι υπερφυσική κατάσταση. Ακριβώς αυτό τό υπερφυσικό συνιστά τό σημερινό Ευαγγέλιο, δηλαδή ο αιώνιος λόγος του Χριστού: « Αγαπάτε τούς εχθρούς υμών και αγαθοποιείτε και δανείζετε, μηδέν απελπίζοντες».

Σ΄ αυτή τήν υπερφυσική ζωή καλεί ο Χριστός τους μαθητές Του. Αυτό είναι τό διακριτικό γνώρισμα του Χριστιανισμού καί δείχνει τήν ουράνια προέλευσή του. Πρώτος ο Κύριος, που είναι η κεφαλή της Εκκλησίας μας, έζησε αυτή τήν πραγματική αγάπη, που απο τη φύση της είναι θυσία, προσφορά του εαυτού μας, υπερφυσική ζωή. Έτσι, όσοι ζουν μέσα στην Εκκλησία καλούνται νά αγαπούν όλους, χωρίς διάκριση αν είναι φίλοι η εχθροί, ομοεθνείς ή αλλοεθνείς. Άλλωστε οι άνθρωποι δέν χωρίζονται σέ φίλους καί εχθρούς ή σέ δικούς καί ξένους, αλλά σέ ανθρώπους πού γνωρίζουν τόν Κύριο καί σέ ανθρώπους πού δεν τόν γνωρίζουν. Και στίς δύο περιπτώσεις, ο άνθρωπος του Θεού αγαπά.

Φαίνεται, λοιπόν, καθαρά σ΄ αυτά πού μέχρι τώρα είπαμε ότι ο Χριστιανισμός από την φύση του είναι απαιτητικός και απόλυτος. Δέν επιδιώκει απλώς τήν συντήρηση ενός νεκρού σώματος, αλλά φροντίζει για τήν ανάστασή του. Δέν δίνει μικρές συνταγές που αποβλέπουν σέ μιá «καλή» ζωή, αλλά βάζει ψηλούς στόχους. Νά αγαπάς όλο τόν κόσμο. Νά πεθαίνεις καθημερινά, για νά αναστηθείς. Δηλαδή, για νά αγαπήσεις πραγματικά, πρέπει νά γευθείς τήν πίκρα καί τόν πόνο του θανάτου, οπότε θα απολαύσεις τήν γλυκύτητα της αναστάσεως, της δικής σου καί του άλλου. Γιατί η αγάπη θέλει νά δίνει καί νά δίνεται καί όχι νά της δίνουν καί νά της δίνονται. Αυτό συνιστά θάνατο και ζωή. Επομένως, Ο Χριστιανισμός δέν βιώνεται από μικρούς ανθρώπους.

Τό ότι όμως είναι απαιτητικός καί απόλυτος, αφού ζητάει από τόν άνθρωπο κάτι πιά πάνω από τίς δυνάμεις του, δείχνει πως είναι καί προκλητικός. Το κήρυγμα περί της αγάπης προς τους εχθρούς είναι πρόκληση για τον άνθρωπο που έχει πέσει στην αμαρτία και έχει κλειστεί στον εαυτό του και είναι κυριευμένος από τα συμπλέγματα του εγωϊσμού σε όλες τις μορφές του. Στην αρχαία εποχή όταν μιλούσες εναντίων των ειδώλων σε θανάτωναν. Καί σήμερα, όταν μιλήσεις για τα είδωλα του εγωϊσμού, της ατομικότητας κ.λ.π. κινδυνεύεις νά αντιμετωπίσεις το θάνατο ή την ειρωνεία, όπως συνέβη και στον Κύριο. Εκήρυξε τήν αγάπη προς τους εχθρούς και σηκώθηκε όλη η μανία του Σατανά, μέ συνέπεια νά σταυρωθεί.

Αφού, όμως, η αγάπη προς τους εχθρούς είναι υπερφυσική ζωή, δηλαδή πάνω από τίς δυνάμεις μας, σημαίνει πως μόνο έχοντας πλούσια τή χάρη του Χριστού, μπορούμε νά εφαρμόζουμε το δύσκολο αυτό μάθημα του Χριστιανισμού. Γι' αυτό και η ύπαρξή της δείχνει μεγάλο βαθμό της χάρης του Θεού. Αυτός που αγαπά τους εχθρούς του, ή μιλάει γι' αυτό τό είδος της αγάπης είναι τρελός. Έτσι τόν θεωρούν καί οι σύγχρονοι «λογικοί» άνθρωποι. Καί εμείς ευχόμαστε μακάρι νά βρεθούν πολλοί τέτοιοι «τρελοί», γιά να βγει η ανθρωπότητα από τήν τρέλα του μίσους, της μισαλλοδοξίας και του φανατισμού, όπως τα βιώνει σήμερα η ανθρωπότητα με την διεθνή τρομοκρατία και το αιματοκύλισμα.

Γιατί μόνο η θεία «τρέλα» (δηλαδή η χριστιανική αγάπη) θα θανατώσει τη σατανική τρέλα.

Αρχιμ. Νεκτάριος Μπακόπουλος